

Εγκαινιάζω σήμερα μια στήλη - τουλάχιστον έτσι είναι η φιλοδοξία μου, το εγχείρημα να διαρκέσει- πολιτιστικού περιεχομένου.

Σ' αυτή την στήλη θα αφηγούμαι πολιτιστικά γεγονότα παρουσιάζοντάς τα με κατά το δυνατόν κριτική ματιά. Η φιλοδοξία μου αυτή με οδήγησε στην Καρδίτσα - γενέτειρα πόλη του πατέρα μου - για να παρακολουθήσω μια παράσταση του θεάτρου Όψεις που αφορά το πρώτο μεγάλο έργο του Tennessee Williams «Λεωφορείο ο Πόθος».

Τη στιγμή που γράφω τις αράδες τούτες έξω έχει ξεσπάσει μπόρα που χτες απειλούσε ως την τελευταία στιγμή να οδηγήσει το έργο σε αναβολή. Εξηγούμαι: το σκηνικό λιτό μα ταιριαστό. Μιλάμε για την αυλή του παλιού σπιτιού όπου στεγάζεται το θέατρο Όψεις. Προηγείται ένα ενοχλητικό ψιλόβροχο που απειλεί να διακόψει την έναρξη της παράστασης, όπως ματαίωσε την γενική δοκιμή της προηγούμενης νύχτας, αγχώνοντας τους ηθοποιούς. Μα σήμερα ο καιρός σέβεται τους κόπους των θεατρίνων, οι βυσσινιές με τα σχεδόν ώριμα βύσσινα μένουν απλά νοτισμένες πάνω από τα κεφάλια των θεατών οι θεοί του υετού παραμερίζουν, ο Διόνυσος προβάλλει και η παράσταση αρχίζει:

Έχω δει άλλες δύο φορές το συγκεκριμένο έργο και είμαι θαυμαστής του Tennessee Williams, οπότε είναι λογικό οι απαιτήσεις μου να είναι αυξημένες. Δύσκολα μιλώ με καλά λόγια για μια παράσταση, ακόμη δυσκολότερα γράφω γι' αυτήν. Χαρακτηριστικό ότι έχω παρακολουθήσει όλες τις παραστάσεις στην Λάρισα την φετινή χρονιά και βρήκα ενδιαφέρον μόνο σε μια. Από τις πρώτες σκηνές, η παράσταση μας συνεπαίρνει. Η Βάσω Μακρή στον προκλητικότερο ίσως ρόλο της καριέρας της ως τώρα, ζωντανεύει την Μπλανς Ντιμπουά με ιδιαίτερη δεξιότητα. Παρακολουθώ την ξεπεσμένη αρχοντοπούλα του Αμερικάνικου Νότου, την σύγκρουσή της με την πραγματικότητα -διαμετρικά αντίθετη με τα ρομαντικά της όνειρα- και παρά το γεγονός ότι γνωρίζω την εξέλιξη του έργου, εκπλήσσομαι με τις ανατροπές που τόσο έντεχνα ο μαέστρος σκηνοθέτης Παύλος Βησσαρίου παρουσιάζει στο κοινό. Η φιγούρα του Στάνλεϋ Κοβάλσκι (στο ρόλο ο Πασχάλης Τσαρούχας) ξαφνιάζει με την στιβαρή του ερμηνεία, γνωστή εξάλλου από την προηγούμενη πορεία του στο θέατρο. Ο θίασος συμπληρώνεται από την αξιόλογη ερμηνεία του Παύλου Βησσαρίου στον ρόλο του Χάρολντ Μίτσελ και τις καθ' όλα πειστικές υπόλοιπες ερμηνείες όσο μικρές σε διάρκεια και να είναι.

Με δυο λόγια πρόκειται για μια ολοκληρωμένη δουλειά στην περιφέρεια που αρκετά σχήματα του κέντρου σίγουρα θα ζήλευαν. Ιδιαίτερη μνεία αξίζει και στην Γωγώ Σακκά (στο ρόλο της Στέλλας Ντιμπούα). Η απορία μου είναι γιατί πρέπει να διανύουμε τα εξήντα περίπου χιλιόμετρα για την απόλαυση μιας ώριμης παράστασης -ακόμα και ο καιρός χθες την σεβάστηκε- σήμερα το χαλάζι σχηματίζει σωρούς στη βεράντα μου καθώς τελειώνω το κείμενο αυτό. Καθ' όλα άξιοι λοιπόν όλοι οι συντελεστές της χθεσινοβραδινής παράστασης που μας χάρισαν δυο ώρες γοητείας, ασχέτως αν τα ανταποδοτικά οφέλη ήταν πενιχρά, όπως αρμόζει στους συνεπείς θεράποντες της υποκριτικής τέχνης.

Με στεναχώρησε το γεγονός ότι δεν θα παρουσιαστεί η συγκεκριμένη παράσταση στην Λάρισα, μα τα αίτια του συγκεκριμένου γεγονότος είναι θέμα άλλου σημειώματος.

